R 4/2005 V Brně dne 30. června 2006

V řízení o rozkladu, který proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. S 146/04-970/05-OHS ze dne 1. 2. 2005 ve věci porušení § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, podal účastník řízení, společnost **AuTec Group, a.s.**, se sídlem Praha 5, Jeremiášova 1127/5, IČ 26 43 19 39, zastoupený Mgr. Alanem Vitoušem, advokátem se sídlem Praha 7, Dukelských hrdinů 23, jsem podle § 59 odst. 2 a 3 ve spojení s § 61 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, na návrh komise ustavené podle § 61 odst. 2 téhož zákona,

r o z h o d l

takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. S 146/04-970/05-OHS ze dne 1. 2. 2005 v rozsahu výrokových částí I., II., III. a V. **r u š í m** a věc **v r a c í m** v tomto rozsahu správnímu orgánu prvního stupně, který je vydal, k novému projednání a rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í

I. Napadené rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Výrok napadeného rozhodnutí

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „Úřad“) vydal dne 1. 2. 2005 rozhodnutí č.j. S 146/04-970/05-OHS (dále též „napadené rozhodnutí“), v jehož první výrokové části deklaroval, že účastník řízení, společnost AuTec Group, a.s., se sídlem Praha 5, Jeremiášova 1127/5, IČ 26 43 19 39 (dále též „účastník“ nebo „účastník řízení“), porušil v období od 1. 1. 1998 do 30. 6. 2001 ust. § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 63/1991 Sb.“), a v období od 1. 7. 2001 do 30. 12. 2001 ust. § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně

hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon“) tím, že uzavíral se svými obchodními zástupci/dealery (dále též „obchodní zástupci“) zakázané dohody, spočívající ve stanovení prodejní ceny, resp. výše slev smluvního zboží obchodním zástupcům pro další prodej, obsažené v Přílohách ke Smlouvě o obchodním zastoupení, resp. ke Smlouvě o dealerské činnosti (dále též „Smlouva o obchodním zastoupení“), které v letech 1998 až 2001 stanovovaly v části upravující systém provizí záporný bonus pro obchodní zástupce za nedodržování cenové politiky. Tímto jednáním narušil účastník řízení hospodářskou soutěž na trhu prodeje nových motorových vozidel třídy malých vozů, na trhu prodeje nových motorových vozidel střední třídy, na trhu prodeje nových motorových vozidel vyšší střední třídy, na trhu prodeje nových motorových vozidel luxusní třídy, na trhu prodeje nových motorových vozidel víceúčelových a sportovních a na trhu originálních náhradních dílů pro vozidla BMW a MINI.

2. Ve druhé výrokové části napadeného rozhodnutí správní orgán prvního stupně deklaroval, že účastník řízení porušil v období od 23. 12. 1995 do 30. 6. 2001 ust. § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb. a v období od 1. 7. 2001 do 30. 4. 2004 ust. § 3 odst. 1 zákona tím, že uzavíral další zakázané dohody, kterými narušil hospodářskou soutěž na trhu prodeje nových motorových vozidel luxusní třídy, na trhu originálních náhradních dílů pro vozidla značky BMW a MINI, na trhu originálních náhradních dílů pro motocykly značky BMW a ve vztahu k období od 1. 1. 1996 od 31. 12. 2001 také na trhu prodeje nových motorových vozidel vyšší střední třídy.

3. Konkrétně se jednalo o následující ujednání, jež byla kvalifikována jako zakázané a neplatné dohody narušující soutěž:
   i) článek 1.2. Smluv o obchodním zastoupení uzavíraných v letech 1995 až 2004, který zavazoval obchodní zástupce odebírat smluvní zboží pouze od účastníka,
   ii) článek 2.3. Smluv o obchodním zastoupení uzavíraných v letech 1995 až 2004, článek VII odst. 1 Smluv o dealerské činnosti uzavíraných v letech 2001 až 2004 a článek VI odst. 1 Smlouvy o dealerské činnosti uzavřené s obchodní firmou Jaroslav Hos – Autoopravna, podle kterých byl účastník řízení oprávněn uzavírat na vymezeném území obdobné dohody s jinými obchodním zástupci a jednostranně měnit vymezená území,
   iii) článek 3.1. Smluv o obchodním zastoupení uzavíraných v letech 1995 až 2004, článek VIII odst. 1 Smluv o dealerské činnosti uzavíraných v letech 2001 až 2004 a článek VII odst. 1 Smlouvy o dealerské činnosti uzavřené s obchodní firmou Jaroslav Hos – Autoopravna, které omezovaly obchodní zástupce ve výrobě, přímém či nepřímém odběru zboží, které je konkurenční smluvnímu zboží,
   iv) článek 3.2. Smluv o obchodním zastoupení uzavíraných v letech 1995 až 2004, článek VIII odst. 2 Smluv o dealerské činnosti uzavíraných v letech 2001 až 2004 a článek VII odst. 2 Smlouvy o dealerské činnosti uzavřené s obchodní firmou Jaroslav Hos – Autoopravna, podle nichž byli obchodní zástupci zavázáni používat při provádění oprav a servisních prací výhradně originální náhradní díly BMW,
   v) články 4.1., 4.4. a 7.4. Smluv o obchodním zastoupení uzavíraných v letech 1995 až 2004, články IX odst. 1, IX odst. 7 až 9, XII odst. 1 a 4 Smluv o dealerské činnosti uzavíraných v letech 2001 až 2004 a články VIII odst. 5 až 7, XI odst. 1 a 4 Smlouvy o dealerské činnosti uzavřené s obchodní firmou Jaroslav Hos – Autoopravna, podle nichž byli obchodní zástupci zavázáni dodržovat při distribuci a prodeji stanovené požadavky týkající se především zařízení prodejních prostor a technického vybavení pro servis, speciální a odborné kvalifikace pracovníků, propagace, odebírání

smluvního zboží, jeho skladování a dodávání konečným spotřebitelům a zajištění prodejního a poprodejního servisu, oprav a údržbu smluvního zboží,

vi) články 4.2. a 4.3. Smluv o obchodním zastoupení uzavíraných v letech 1995 až 2004, články IX odst. 4 až 6 Smluv o dealerské činnosti uzavíraných v letech 2001 až 2004 a články VIII odst. 3 a 4 Smlouvy o dealerské činnosti uzavřené s obchodní firmou Jaroslav Hos – Autoopravna, které stanovovaly minimální množství smluvního zboží, které musí obchodní zástupce v určeném časovém období a na dohodou vymezeném území odebrat a prodat, a

vii) článek III odst. 1 Smluv o dealerské činnosti uzavíraných v letech 2001 až 2004, podle něhož byli obchodní zástupci zavázáni distribuovat a prodávat výlučně originální náhradní díly BMW a odebírat náhradní díly značky BMW pouze od účastníka řízení.

4. Ve třetí výrokové části správní orgán prvního stupně účastníkovi řízení dle § 7 odst. 1 zákona plnění uvedených zakázaných dohod do budoucna zakázal.

5. Čtvrtou výrokovou částí správní orgán prvního stupně s odkazem na § 30 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), zastavil správní řízení vedené s účastníkem v rozsahu, v němž se jednalo o možné porušení § 3 odst. 1 zákona uzavřením zakázaných dohod obsažených v čl. 1.3. a 2.1. Smluv o obchodním zastoupení a v čl. III odst. 1 až 2, 4 až 7, VII odst. 2 až 4, IX odst. 2, 3, 10 a XII odst. 2, 3, 5 až 9 Smluv o dealerské činnosti, resp. v čl. III odst. 1, 2, 4 až 7, VI odst. 2 až 4, VIII odst. 1, 2, 8 a XI odst. 2, 3, 5 až 9 Smlouvy o dealerské činnosti uzavřené s obchodní firmou Jaroslav Hos – Autoopravna.

6. V páté výrokové části napadeného rozhodnutí správní orgán prvního stupně uložil účastníkovi řízení za porušení § 3 odst. 1 zákona pokutu ve výši 9.500.000,- Kč.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí

7. Správní orgán prvního stupně dospěl ve správním řízení k závěru, že vydávání ceníku obsahujícího doporučené maloobchodní ceny a uzavírání Příloh Smluv o obchodním zastoupení, které umožňovaly účastníkovi řízení za nedodržení cenové politiky uložit obchodnímu zástupci sankci v podobě tzv. záporného bonusu, částečně ovlivňovaly situaci na šetřených relevantních trzích v oblasti cen, neboť mohly obchodní zástupce ovlivnit v jejich podnikatelské svobodě samostatně stanovovat prodejní ceny.

8. Dále správní orgán prvního stupně posuzoval dohody specifikované ve druhé výrokové části z toho pohledu, zda se na ně vztahuje vynětí ze zákazu dohod narušujících soutěž zakotvené vyhláškou Úřadu č. 204/2001 Sb., o povolení obecné výjimky ze zákazu dohod narušujících soutěž pro určité druhy dohod o distribuci a servisu motorových vozidel, resp. s účinností od 1. 7. 2003 vyhláškou č. 31/2003 Sb., o povolení obecné výjimky ze zákazu dohod narušující soutěž pro určité druhy vertikálních dohod o distribuci a servisu motorových vozidel, popř. vynětí ze zákazu dohod narušujících soutěž podávané z § 3 odst. 4 písm. c) zákona č. 63/1991 Sb., resp. § 6 odst. 1 zákona upravujících pravidlo *de minimis*. Správní orgán prvního stupně tu dospěl k závěru, že vzhledem k velikosti podílů účastníka na vymezených relevantních trzích v jednotlivých letech je třeba dopad dohod obsažených v typových Smlouvách o obchodním zastoupení posuzovat toliko na trzích prodeje nových motorových vozidel luxusní třídy, originálních náhradních dílů pro vozidla značky BMW a MINI, originálních náhradních dílů pro motocykly značky BMW a v období od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2001 také na trhu prodeje nových motorových vozidel

vyšší střední třídy. Na ostatních v úvahu přicházejících relevantních trzích se totiž jednalo o dohody zanedbatelného významu.

9. Dohody narušující soutěž shledal správní orgán prvního stupně konkrétně v závazcích:
   a) obchodního zástupce odebírat smluvní zboží pouze od účastníka; tímto jednáním bylo obchodním zástupcům bráněno odebírat smluvní zboží od jiných členů selektivního distribučního systému,
   b) umožňujících účastníku na vymezeném území uzavírat obdobné dohody s jinými obchodními zástupci a toto území jednostranně měnit; účastník na straně jedné vyžadoval, aby obchodní zástupce svými prodeji a službami zajistil vymezené území, na straně druhé však přesné vymezení území a změny tohoto vymezení záležely čistě na rozhodnutí účastníka,
   c) kterými byli obchodní zástupci omezováni ve výrobě, přímém či nepřímém odběru zboží, jež je konkurenční smluvnímu zboží, a naopak nuceni používat pro veškeré opravy a údržbu výhradně originální náhradní díly BMW, distribuovat a prodávat výlučně náhradní díly BMW a tyto odebírat výlučně od účastníka řízení; tímto jednáním mohlo podle správního orgánu prvního stupně dojít k uzavření trhu konkurenčním dodavatelům, potenciálním dodavatelům a potlačení soutěže mezi značkami,
   d) dodržovat určité požadavky pro distribuci a prodej; tyto požadavky přitom nebyly podle správního orgánu prvního stupně součástí smlouvy ani nebyly obchodním zástupcům jinak sděleny,
   e) odebírat minimální množství smluvního zboží v určeném časovém období a na vymezeném území; tímto jednáním byla omezena podnikatelská svoboda obchodních zástupců ohledně volby, kdy a jaké zboží od účastníka odeberou.

II. Rozklad

10. Proti tomuto rozhodnutí, konkrétně proti výrokovým částem I., II., III. a V. napadeného rozhodnutí, podal účastník řízení včas rozklad. Namítá v něm zejména porušení procesních ustanovení, nesprávné vymezení relevantních trhů, nesprávné právní posouzení jednotlivých smluvních ujednání a nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Jednotlivé námitky specifikoval dále uvedeným způsobem.

Procesní námitky

11. Účastník řízení předně uvádí, že od zahájení správního řízení docházelo k soustavnému porušování některých ustanovení správního řádu. Správní orgán prvního stupně se dle jeho názoru dopustil řady pochybení, která měla za následek porušení jeho rovných procesních práv a povinností. Uvádí, že nebyl dostatečně a včas informován o nařízených procesních úkonech, přičemž o řadě z nich byl informován pouze faxovou zprávou. Domnívá se, že v důsledku takového postupu fakticky neměl možnost se na tato jednání náležitě připravit.

12. Správní orgán prvního stupně porušil podle účastníka řízení § 32 správního řádu tím, že neprovedl dostatečné důkazní řízení a shromážděné důkazy nesprávně vyhodnotil. Napadené rozhodnutí se opírá o domněnky, osobní a subjektivní názory, neboť prvoinstanční orgán se s danou problematikou řádně neseznámil a pro rozhodnutí si nezajistil dostatečné podklady.

13. Účastník řízení v rozkladu namítá, že v průběhu správního řízení na prvním stupni upozorňoval, že již v roce 1995 jeho právní zástupce, požádal tehdejší Ministerstvo hospodářské soutěže (dále jen „ministerstvo“) o schválení smluvních dokumentů, jež jsou předmětem řízení, a tehdejší ministerstvo s nimi vyslovilo svůj souhlas. V návaznosti na vypořádání této námitky v napadeném rozhodnutí pak účastník zdůraznil, že není jeho chybou, pokud o tomto souhlasu nemá žádný doklad, neboť je povinností právě Úřadu vést evidenci takových žádostí. Domnívá se tak, že není možné, aby stejné smlouvy byly na straně jedné schváleny tehdejším ministerstvem a zároveň na straně druhé současným Úřadem v napadeném rozhodnutí prohlášeny za zakázané dohody narušující soutěž.

14. Účastník řízení je toho názoru, že došlo též k porušení § 46 správního řádu, neboť z napadeného rozhodnutí nelze seznat soulad se zákony a ostatními právními předpisy, zda bylo vydáno orgánem k tomu příslušným, zda vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a konečně zda obsahovalo předepsané náležitosti. Správní orgán prvního stupně chybně hodnotil pouze části důkazů a posuzoval toliko části svědeckých výpovědí, čímž se dopustil porušení § 47 odst. 3 správního řádu.

Námitky nesprávného vymezení relevantních trhů a stanovení podílu účastníka na nich

15. Pokud jde o vymezení relevantních trhů v oblasti motorových vozidel, měl správní orgán prvního stupně podle účastníka řízení vycházet z údajů o rozdělení osobních motorových vozidel na segmenty, které mu poskytlo sdružení automobilového průmyslu, resp. svaz dovozců automobilů. Sdružení automobilového průmyslu totiž sleduje a zpracovává do tabulek údaje o prodeji nových osobních automobilů dle jednotlivých segmentů. V této souvislosti účastník odkázal na výkaz tohoto sdružení za rok 2003, kde jsou uvedeny segmenty automobilového trhu, jež se ztotožňují se segmenty prezentovanými v napadeném rozhodnutí.

16. Účastník řízení nesouhlasí se závěry prvoinstančního orgánu ohledně definice pojmu *originální náhradní díl BMW*. Podle účastníka řízení je originálním náhradním dílem BMW každý díl, který je vyroben nejen koncernem BMW, resp. výrobcem BMW AG, Mnichov, SRN (dále též „BMW AG“), ale i každý díl, vyrobený jinými výrobci, kteří jsou/byli výrobcem značky schváleni, resp. jejichž výrobky žádným způsobem nesnižují užitnou hodnotu výrobků značky BMW. Jinými slovy, jedná se o veškeré díly, agregáty, výměnné díly a příslušenství, které jsou v nabídce jak BMW AG, tak i ostatních výrobců, a které se běžně do motorových vozidel BMW montují. Podle účastníka řízení není pravda, že by obchodní zástupci byli povinni distribuovat pouze originální díly vyrobené BMW AG; na základě Smlouvy o obchodním zastoupení se toliko zavázali používat kvalitní originální náhradní díly, tj. náhradní díly, které byly ze strany výrobce odsouhlaseny pro použití do vozů a motocyklů značky BMW a které nesnižují užitnou hodnotu, kvalitu a prestiž této značky.

17. V rozkladu je napadána rovněž samotná technika stanovení relevantního trhu originálních náhradních dílů pro vozidla značky BMW a MINI a trhu originálních náhradních dílů pro motocykly značky BMW. Účastníkovi řízení není podle jeho slov zřejmé, proč a na základě jakých skutečností a úvah vycházel správní orgán prvního stupně při vymezení pojmu originálních náhradních dílů z předešlé rozhodovací praxe Úřadu, např. rozhodnutí ve věci *Peugeot* (č.j. S 88/99) a ve věci *Volvo* (č.j. S 244/03). Závěr prvoinstančního orgánu o výši podílu cca 90 % na relevantním trhu originálních náhradních dílů považuje účastník řízení za zkreslený a neověřitelný.

18. Obdobné závěry pak mají platit i pro stanovení podílu na relevantním trhu poskytování opravárenských a údržbářských služeb pro vozidla značky BMW a MINI a motocykly značky BMW. Správní orgán prvního stupně dle účastníka nedoložil, že podíl celé jeho servisní sítě na trhu poskytování opravárenských a údržbářských služeb pro zboží BMW se pohybuje ve výši 30 % z veškerých provedených oprav na těchto vozidlech. Rovněž v tomto případě totiž nelze jeho podíl na trhu kvantifikovat.

19. Správní orgán prvního stupně tedy podle účastníka postupoval při vymezování relevantního trhu v rozporu se správním řádem, neboť nezjistil skutečný stav věci, nezajistil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, přičemž vycházel z domněnek a spekulací, které nemají oporu v provedeném dokazování.

Obecné námitky ohledně posouzení Smluv o obchodním zastoupení

20. Účastník řízení popírá, že by porušil § 3 odst. 1 zákona uzavřením dohod, jež by obchodní zástupce zavazovaly nevyměnit smluvní zboží za zboží od jiného dodavatele než BMW, takové zboží nenabízet a neprodávat bez předchozího písemného souhlasu účastníka, resp. BMW AG. Obdobné platí i pro údajný zákaz bez předchozího písemného souhlasu uskutečňovat výrobu, přímý nebo nepřímý prodej zboží, které by mohlo být konkurenční ke značce BMW, či které by molo být užito k provádění oprav a údržby smluvního zboží. Rovněž odmítá, že by zavazoval obchodní zástupce odebírat náhradní díly značky BMW a MINI výlučně od něj, resp. BMW AG, a distribuovat a prodávat výlučně originální náhradní díly BMW a MINI. Podle účastníka je na závěrech napadeného rozhodnutí patrný vliv informací poskytnutých společností DAVY Ltd., jež podala podnět k šetření aktivit účastníka. V této souvislosti účastník upozorňuje, že tato společnost vůči němu jednala v rozporu s poctivým obchodním stykem, a proto s ní byla další spolupráce na základě oboustranné dohody ukončena.

21. Pokud jde o samotný obsah Smluv o obchodním zastoupení, je účastník toho názoru, že tyto smlouvy, které byly ve většině případů uzavírány v polovině 90. let, nebyly v podstatě nikdy prodlouženy. Účastník se svými obchodními zástupci uzavíral toliko přílohy, jimiž však samotné Smlouvy o obchodním zastoupení prodlouženy být nemohly.

22. Účastník dále namítá, že Úřad nemá právo vykládat obsah Smluv o obchodním zastoupení. Právem Úřadu, resp. povinností, je sledovat a dohlížet, aby mezi soutěžiteli nebyly uzavírány dohody specifikované v § 1 a § 3 zákona. Úřad je tedy oprávněn a zároveň povinen zkoumat pouze konkrétní jednání konkrétních subjektů. Jediným subjektem, jenž je oprávněn vykládat obsah Smluv o obchodním zastoupení, resp. obsah smluv uzavřených mezi podnikateli při jejich podnikatelské činnosti, je věcně a místně příslušný nezávislý soud.

23. V rozkladu je dále napaden závěr správního orgánu prvního stupně, podle nějž Smlouvy o obchodním zastoupení ovlivňují konečného zákazníka a přímo se týkají podmínek, za nichž byla prodávána nová osobní motorová vozidla značek BMW a MINI, motocykly značky BMW, náhradní díly a příslušenství. Uzavřené smlouvy se podle přesvědčení účastníka týkaly pouze smluvních stran a žádným způsobem neměly vliv na prodej nových osobních motorových vozidel a poskytování servisních prací konečným zákazníkům. Tato činnost byla prováděna jednotlivými obchodními zástupci zcela samostatně bez jakékoliv součinnosti účastníka.

24. Účastník řízení vyjadřuje své přesvědčení, že v rámci správního řízení bylo prokázáno, že Smlouvy o obchodním zastoupení byly uzavírány na základě svobodné vůle obou smluvních stran, vážně a bez jakýchkoliv nátlaků z jeho strany. Jednotliví obchodní zástupci měli možnost se k předloženým návrhům smluv vyjádřit a navrhnout jejich úpravu. Uzavřené smlouvy byly výsledkem kompromisu mezi účastníkem a konkrétním obchodním zástupcem.

25. Pokud jde o dobu uzavírání smluv s jednotlivými obchodními zástupci, jsou závěry prezentované v napadeném rozhodnutí v rozporu se závazkovým právem. Podle účastníka není možné, aby, má-li s výrobcem uzavřenu smlouvu toliko na jeden rok, uzavíral smlouvy s obchodními zástupci na dobu delší než právě jeden rok. Pokud by tak činil, spáchal by trestný čin podvodu.

Námitky proti posouzení dohody o stanovení prodejní ceny

26. Pokud jde o tu část rozhodnutí, v níž je deklarováno porušení zákona stanovováním prodejních cen, uvádí účastník řízení, že v přílohách Smluv o obchodním zastoupení nebyly ceny či jiná ujednání o cenách specifikovány. Ceník, jenž byl vydáván, obsahoval toliko ceny doporučené, které nezavazují ani generálního importéra, ani jednotlivé obchodní zástupce.

27. Účastník namítá, že správní orgán prvního stupně neporovnal ceny jednotlivých motorových vozidel prodávaných v jednotlivých letech jednotlivými obchodními zástupci. Pokud by se touto otázkou skutečně zabýval, musel by dospět k závěru, že jednotliví obchodní zástupci prodávali smluvní zboží, za ceny, které si sami stanovovali a které kopírovaly situaci v daném regionu, tj. nabídku a poptávku, koupěschopnost obyvatelstva, nedostatkovost daného modelu motorového vozidla atd. Z výpovědí obchodních zástupců podle účastníka vyplynulo, že ceny za odebírané výrobky nebyly z jeho strany žádným způsobem stanovovány ani kontrolovány. Účastník toliko kontroloval, zda jednotliví obchodní zástupci poskytují zvýhodnění na konkrétní výrobek, které získali od výrobce, a zda toto zvýhodnění obdržel konečný zákazník. V jiných případech ceny kontrolovány nebyly.

28. Účastník ani obchodní zástupci ve svých svědeckých výpovědích neuvedli, že pod pojmem „dodržování cenové politiky“ lze rozumět dodržování doporučné výše prodejních cen a slev. Nad rámec již shora uvedeného se nejednalo o dodržování cenové politiky, nýbrž o dodržování finanční politiky, tj. splatnosti faktur apod. Účastník se proto neztotožňuje se závěrem správního orgánu prvního stupně, že vydávání ceníku s doporučenými maloobchodními cenami a existence Příloh měly za následek omezení soutěže a ovlivnění situace na šetřených relevantních trzích v oblasti cen. Statistiky uveřejněné na www.eurocarprice.com podle něj prokazují, že výši cen pro konečné spotřebitele neovlivňoval, tj. nevedl a nevede v České republice cenový diktát, jedná-li se o výrobky značky BMW.

Námitky ohledně posouzení ostatních závazků

29. K tvrzenému protisoutěžním charakteru *závazku obchodního zástupce bez předchozího písemného souhlasu nevyměnit smluvní zboží za jiné od jiného dodavatele než BMW, ani takové zboží nabízet nebo prodávat*, účastník řízení uvádí, že se jedná o dohodu dvou smluvních stran, kteří disponují smluvní volností. Pokud se tyto smluvní strany dohodnou

na tom, že obchodní zástupce bude odebírat smluvní zboží prostřednictvím účastníka jako zastoupeného, je to výrazem jejich smluvní volnosti. Rovnoprávnosti smluvního vztahu pak svědčí, že předmětná smlouva neobsahovala žádnou sankci za porušení tohoto ustanovení. Před 1. 5. 2004 nebylo možné do České republiky oficiálně dovést nová osobní motorová vozidla, náhradní díly a příslušenství BMW jinak, než prostřednictvím generálního importéra. Ze strany účastníka pak nebylo možné kontrolovat, zda některý z obchodních zástupců předmětnou dohodu neporušuje, neboť celá řada těchto zástupců provozovala další podnikatelskou činnost, a to prostřednictvím jiných společností přímo konkurujících značce BMW.

30. Podle účastníka řízení se správní orgán prvního stupně kvalifikovaně nevypořádal s otázkou přidělování *výhradního území*. Nezabýval se totiž tvrzením účastníka a svědků, že oblasti v České republice byly vymezeny s ohledem na sídlo konkrétního obchodního zástupce, včetně servisního bodu pro zákazníky v daném regionu. V žádném případě však tato území nebyla přesně specifikována. Jednotliví obchodní zástupci mohli působit a také působili na celém území České republiky. Předmětná území pak nebyla vymezována plánkem a regiony, ve kterých se jednotliví obchodní zástupci nacházeli; tato území naopak byla přístupná všem ostatním.

31. Účastník řízení dále uvádí, že smyslem *zákazu výroby, přímého nebo nepřímého prodeje zboží, které by bylo konkurenční značce BMW* bylo zamezit netransparentnosti výkonů jeho společnosti i jednotlivých obchodních zástupců, a to i pokud jde o vedení účetnictví. Mezi ním a obchodními zástupci platila dohoda, že budou-li tito mít v úmyslu uskutečňovat podnikatelskou činnost i s jiným zbožím než se zbožím značky BMW, učiní tak prostřednictvím jiné právnické osoby tak, jako tomu bylo v případě společnosti Ungelt s.r.o. Ing. Jirovce, která se zabývá prodejem a poskytováním servisu motorovým vozidlům značky Renault. Podle účastníka navíc žádný obchodní zástupce neměl zájem obchodovat s jiným zbožím než se zbožím značky BMW. Účastník řízení tvrdí, že nebránil a nebrání obchodním zástupcům, aby obchodovali se zbožím, které je konkurenční značce BMW a vyvíjeli i jinou podnikatelskou činnost, např. poskytování servisu motorovým vozidlům, motocyklům, prodej náhradních dílů a příslušenství.

32. Pokud jde o závazek *dodržování podmínek při distribuci a prodeji*, požadavky na vzhled a vybavení autosalónů byly stanoveny přímo výrobcem, tj. BMW AG, v importérské smlouvě. Účastník řízení měl na základě této importérské smlouvy povinnost dohlédnout na to, aby jednotliví obchodní zástupci splňovali minimální technické požadavky výrobce, na kterých trval z důvodu složitosti prodávaného zboží a postavení značky BMW na trhu. Bez náležitého technického vybavení (diagnostické zařízení a nářadí) a znalosti personálu, jenž musí procházet pravidelným školením pořádaným jak výrobcem, tak generálním importérem, nelze zákazníkovi poskytovat účinnou pomoc při řešení problému. Bez stanovení předmětných podmínek by byla ohrožena kvalita poskytované péče konečnému zákazníkovi a v konečném důsledku by tak mohlo dojít k poškození image značky BMW. Účastník řízení se domnívá, že požadavek na dodržování určitých podmínek při distribuci a prodeji není diskriminační a hospodářskou soutěž neomezuje.

33. V souvislosti se *závazkem odběru minimálního množství smluvního zboží* uvádí účastník řízení, že každý rok byla mezi ním a jednotlivými obchodními zástupci uzavřena dohoda o počtu a druhu odebraného zboží (motorových vozidel, motocyklů, náhradních dílů a příslušenství). Účelem této dohody bylo rezervovat výrobní kvótu u výrobce a zajistit obchodním zástupcům včasné dodání objednaného zboží. S ohledem na dlouhé výrobní

lhůty motorových vozidel a motocyklů se jedná o zcela běžný obchodní zvyk na celém světě. K tvrzení správního orgánu prvního stupně, že závazek odběru minimálního množství smluvního zboží bránil odběru smluvního zboží od jiných členů selektivního distribučního systému, účastník řízení uvádí, že napadené rozhodnutí se nijak nevypořádává se skutečností, že odběru zboží od jiného člena selektivního distribučního systému nebylo bráněno. Vyslechnutí svědci, tj. obchodní zástupci, přitom vypověděli, že neměli zájem odebírat smluvní zboží od jiného partnera než od účastníka. Jednotliví obchodní zástupci odebírají smluvní zboží od účastníka v plném rozsahu dodnes, přestože od 1. 5. 2004 mají možnost odebírat smluvní zboží od kteréhokoliv smluvního partnera společnosti BMW AG na území celé Evropské unie.

Petit rozkladu

34. Ze všech shora uvedených důvodů účastník řízení navrhuje, aby bylo rozkladem napadené rozhodnutí změněno tak, že se řízení s ním doposud vedené v plném rozsahu zastavuje.

III. Řízení o rozkladu

35. Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup podle § 57 odst. 1 správního řádu, a proto v souladu s odstavcem 2 téhož ustanovení postoupil věc orgánu rozhodujícímu o rozkladu.

36. Dne 1. 1. 2006 nabyl účinnosti zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 413/2005 Sb. (dále též „nový správní řád“), který zrušil zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů. Zároveň však ve svém § 179 odst. 1 stanovil, že řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních předpisů. V rámci řízení o rozkladu jsem tedy postupoval v souladu s předchozí právní úpravou správního řízení.

37. Podle § 59 odst. 1 správního řádu jsem napadené rozhodnutí přezkoumal v celém rozsahu, a to i nad rámec námitek obsažených v rozkladu, přičemž jsem dospěl k závěrům, jež jsou uvedeny v následujících částech odůvodnění.

IV. Přezkum napadeného rozhodnutí

38. Před přezkoumáním věcné správnosti rozhodnutí bylo nezbytné věnovat se námitkám procesního charakteru a zjistit, zda se správní orgán prvního stupně nedopustil porušení pravidel správního řízení a pokud ano, zda vady správního řízení jím vedeného jsou takového charakteru a intenzity, aby mohly mít vliv na zákonnost meritorního rozhodnutí.

Oznámení o konání jednání

39. Účastník řízení v rozkladu namítá, že došlo k porušení jeho základních procesních práv, konkrétně práva na řádnou obhajobu. Ve způsobu, jakým mu bylo oznamováno konání jednání na Úřadě, tedy zejména uskutečnění svědeckých výpovědí, spatřuje porušení § 4 odst. 2 správního řádu.

40. Ze správního spisu jsem v této souvislosti zjistil následující skutečnosti:

- První ústní jednání s účastníkem bylo dopisem správního orgánu prvního stupně ze dne 15. 10. 2004 nařízeno na 25. 10. 2004. Oznámení o konání tohoto jednání bylo účastníkovi doručeno dne 18. 10. 2004. K jeho žádosti však bylo toto jednání přesunuto na 29. 10. 2004. K tomuto jednání se účastník ani jeho zástupce nedostavili.
- Nový termín ústního jednání byl stanoven dopisem správního orgánu ze dne 1. 11. 2004, který byl účastníkovi doručen dne 2. 11. 2004, přičemž jednání bylo nařízeno na 8. 11. 2004. Na tomto jednání byla správnímu orgánu prvního stupně předána plná moc, kterou účastník řízení zmocnil Mgr. Alana Vitouše k zastupování ve správním řízení; v rámci plné moci zmocněný zástupce jako adresu pro doručování další korespondence určil sídlo účastníka.
- Dne 9. 11. 2004 odeslal správní orgán prvního stupně přípis, ve kterém stanovil termíny konání výslechů svědků na dny 11. a 12. 11. 2004. Tento přípis byl doručen účastníkovi řízení 9. 11. 2004 faxem, avšak poštou až dne 12. 11. 2004, tj. jeden den po uskutečnění prvního z nařízených výslechů. Zástupce účastníka řízení se tohoto jednání účastnil, přestože mu pozvánka k jednání nebyla doručena.
- Dopisem ze dne 10. 11. 2004, jenž byl účastníkovi řízení doručen dne 15. 11. 2004, vyrozuměl správní orgán prvního stupně účastníka řízení o konání výslechů svědků ve dnech 12. 11. 2004, 16. 11. 2004 a 18. 11. 2004 (na tomto jednání nebyl zástupce účastníka řízení přítomen).
- Dne 24. 11. 2004 zaslal správní orgán prvního stupně účastníku řízení oznámení o změně hodiny výslechu svědka naplánovaného na 2. 12. 2004. Toto oznámení bylo zasláno, stejně jako v předchozích případech na adresu sídla účastníka k rukám statutárního zástupce, avšak rovněž faxem na vědomí jeho zástupci v plné moci. Od tohoto dne podle mých zjištění začal správní orgán prvního stupně zasílat veškerou korespondenci na adresu právního zástupce.
- Ze správního spisu dále vyplývá, že dopisem ze dne 1. 12. 2004 vyrozuměl správní orgán prvního stupně právního zástupce o výsleších svědků konaných ve dnech 6. až 10. 12. 2004. Poštou byl tento dopis odeslán dne 2. 12. 2004 a zástupci doručen v pátek dne 3. 12. 2004, přičemž již v pondělí dne 6. 12. 2004 se měl konat první výslech svědka. Samotný svědek zaslal Úřadu svoji omluvu z jednání naplánovaného na 6. 12. 2004, neboť teprve v odpoledních hodinách daného dne obdržel své předvolání. Na jednání, jež se uskutečnilo dne 8. 12. 2004, byl právní zástupce účastníka přítomen, avšak na jednáních, jež se uskutečnila ve dnech 9. a 10. 12. 2004, nebyl právní zástupce účastníka, ani jiná zplnomocněná či pověřená osoba účastna.

41. V souvislosti s vyrozumíváním účastníka řízení o úkonech ve správním řízení se jako problematické jeví jednak načasování doručování oznámení před uskutečněním příslušného úkonu, jednak určení místa doručování těchto oznámení. Nejprve jsem se zabýval první otázkou.

42. Správní řád ve svém § 3 odst. 2 stanoví, že správní orgány jsou povinny postupovat v řízení v úzké součinnosti s občany a dát jim vždy příležitost, aby mohli svá práva a zájmy účinně hájit, zejména aby se mohli vyjádřit k podkladu rozhodnutí a uplatnit své návrhy či námitky. I když správní řád dále blíže nespecifikuje lhůty pro oznámení o konání jednání či jiných procesních úkonů, jež správní orgán v řízení nařizuje, tyto lhůty musí být s ohledem na uplatnění uvedené zásady přiměřené tomu, aby účastníci řízení mohli účinně hájit svá práva a zájmy a aby měli možnost se těchto jednání aktivně účastnit.

43. Vycházeje z uvedených úvah a po zhodnocení zjištěných skutečností jsem dospěl k závěru, že vyrozumění o jednání konaných správním orgánem prvního stupně ve správním řízení byly účastníkovi řízení doručovány v nepřiměřeně krátkých lhůtách. Nejednalo se přitom, jak dokumentuje uvedený přehled, o ojedinělý případ. V několika případech bylo písemné vyhotovení přípisu doručeno až po uskutečnění, či plánovaném uskutečnění jednání. Takto krátké lhůty, popř. absence lhůty, mohly účastníkovi řízení fakticky znemožnit účast na těchto jednání, popř. přípravu na tato jednání. Za nerelevantní přitom považuji skutečnost, že ze spisu lze zjistit, že účastník řízení nebo jeho právní zástupce byl o jednání před jeho konáním vždy vyrozuměn, a to alespoň faxem. Za jediný prokazatelný způsob doručení takového vyrozumění je třeba považovat pouze doručení písemného vyhotovení. Podle § 24 odst. 1 správního řádu se důležité písemnosti doručují do vlastních rukou, přičemž tento režim se nepochybně vztahuje i na doručování vyrozumění o klíčových procesních úkonech. Nic nebrání správnímu orgánu, aby vedle doručení do vlastních rukou vyrozumíval účastníky řízení též jinými prostředky, např. faxem, tyto dodatečné, resp. alternativní způsoby doručení však nemohou doručení do vlastních rukou nahradit. To ostatně vyplývá i ze skutečnosti, že v případě sporu nelze faxové doručení právně relevantně doložit. Jestliže tedy byl účastník faxem vyrozuměn o procesním úkonu před jeho uskutečněním, kdežto písemné vyrozumění mu bylo do vlastních rukou doručeno až po jeho uskutečnění, je třeba na takovou situaci nahlížet, jako by mu před jednáním nebylo doručeno vůbec. I kdyby bylo doručení faxem považováno za relevantní, nelze přehlédnout, že v některých případech bylo prostřednictvím faxu účastníkovi oznámeno jednání sice před jeho uskutečněním, avšak pouhý jeden den. Tuto jednodenní lhůtu nepovažuji za přiměřenou, přičemž při úvahách o přiměřenosti lhůty pro oznamování konání procesních úkonů lze podpůrně přihlédnout k právní úpravě obsažené v novém správním řádu, podle něhož za přiměřenou je třeba považovat lhůtu nejméně pět dní před konáním daného procesního úkonu.

44. Vzhledem k tomu, že účastník nebyl o konání výslechů svědků vyrozuměn s dostatečným časovým předstihem, nemohl se předmětných ústních jednání v některých případech účastnit, a při výslechu svědků, které správní orgán prvního stupně provedl, nemohl klást svědkům doplňující otázky, vznášet námitky a návrhy na doplnění dokazování. I v případech, kdy se takto oznámených jednání zástupce účastníka účastnil, nelze vyloučit, že v důsledku krátké lhůty se nemohl zástupce na takové jednání kvalifikovaně připravit. Za takové situace je třeba dospět k závěru, že uvedeným postupem správního orgánu prvního stupně nepochybně došlo ke zkrácení procesních práv účastníka řízení, zejména práva na součinnost správního orgánu (§ 3 odst. 2 správního řádu), práva na spravedlivý proces [čl. 36 odst. 1 usnesení č. 2/1993 Sb., předsednictva ČNR o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky (dále též „Listina“)] a práva na obhajobu (čl. 37 odst. 2 Listiny). Jedná se přitom o takové porušení základních zásad správního řízení zaručených Listinou a správním řádem, které mohlo mít vliv na zákonnost rozkladem napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je již z tohoto důvodu třeba zrušit a věc vrátit k novému projednání a rozhodnutí.

45. V rámci nového projednání je třeba opakovat provedení výslechů svědků tak, aby účastníku řízení či jeho právnímu zástupci bylo umožněno nejen se těchto úkonů účastnit, ale též se na ně kvalifikovaným způsobem připravit. Jen tím budou vytvořeny podmínky pro aktivní ochranu práv účastníka ve smyslu čl. 37 odst. 2 Listiny.

46. S problematikou oznamování konání výslechu svědků souvisí způsob doručování listin oprávněné osobě. Z podkladů, jež jsou součástí správního spisu, lze dovodit, že správní orgán prvního stupně měl od 8. 11. 2004 ve správním spise založenu plnou moc, jíž účastník zmocnil Mgr. Alana Vitouše ke svému zastupování při všech právních úkonech v rámci řízení. Navíc, na jednání konaném toho dne si zástupce účastníka řízení stanovil adresu pro doručování, a to sídlo účastníka řízení. Ze správního spisu jsem zjistil, že správní orgán prvního stupně relevantní korespondenci (oznámení o konání či o změně termínu výslechu svědků) v souladu s pokynem zástupce zasílal na adresu účastníka, nikoli však k rukám jeho právního zástupce, nýbrž k rukám statutárního orgánu účastníka (srov. např. listy 33, 43 správního spisu). Od 23. 11. 2004 pak správní orgán začal zasílat oznámení o konání výslechu svědků na vědomí rovněž na adresu sídla právního zástupce. Od 24. 11. 2004 byla veškerá korespondence doručována pouze na adresu sídla právního zástupce k jeho rukám.

47. Podle čl. 37 odst. 2 Listiny má každý právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy. Toto právo pak zahrnuje mj. právo zvolit si pro řízení zástupce, resp. jej k zastupování v řízení zmocnit. V takovém případě se veškeré písemnosti dle § 25 odst. 3 správního řádu doručují pouze tomuto zástupci na uvedenou adresu. Jedinou výjimkou z tohoto pravidla je situace, kdy má účastník v řízení osobně něco vykonat; v takovém případě se písemnost doručuje nejen zmocněnému zástupci, ale také účastníkovi (např. výzva k podání vysvětlení, předvolání k účastnické výpovědi atd.). Z toho plyne, že doručí-li správní orgán v rozporu s tímto ustanovením správního řádu písemnost pouze účastníkovi a nikoli jeho zmocněnému zástupci, nelze považovat tuto písemnost za řádně doručenou.

48. Za shora popsané situace měl správní orgán prvního stupně od 8. 11. 2004 zasílat důležité písemnosti do vlastních rukou zástupce účastníka na jím stanovenou adresu, popř. v případě komplikací s tímto netradičním způsobem určení adresy pro doručování měl tuto otázku dále s právním zástupcem vyjasnit. Nestalo-li se tak, pak postupem správního orgánu prvního stupně došlo k porušení práva účastníka řízení na právní pomoc. Správní orgán prvního stupně tedy pochybil, doručoval-li poštu na adresu účastníka řízení, nikoli však k rukám právního zástupce, ale statutárního orgánu. Za pochybení pak je třeba považovat i ničím nezdůvodněnou nekonzistentnost při doručování, neboť správní orgán prvního stupně začal po cca dvou týdnech v rozporu s řádně vyjádřenou vůlí zástupce účastníka ze dne 8. 11. 2004 doručovat veškerou poštu zástupci na adresu jeho sídla, aniž by ve správním spise byla založena právně relevantní informace, že by takový postup byl v souladu s vůlí účastníka řízení, resp. jeho zmocněného zástupce. Dopisy, jež byly správním orgánem prvního stupně odeslány v době od 8. 11. 2004 přinejmenším do 24. 11. 2004, nelze totiž považovat za řádně doručené, resp. za doručené v souladu s § 21 odst. 2 správního řádu.

49. Otázku, zda toto zřejmé procesní pochybení mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, je možno ponechat otevřenou. Napadené správní rozhodnutí je totiž tímto rozhodnutím zrušeno a věc je vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání v důsledku jiných vad, týkajících se doručování oznámení o předmětných procesních úkonech, a na tomto postupu by případné zjištění o neexistenci vlivu nyní projednávaného pochybení na zákonnost meritorního rozhodnutí nemohlo mít žádný vliv. Správní orgán prvního stupně si v rámci nového projednání v každém případě bude muset jednoznačně vyjasnil otázku, komu mají být doručovány důležité písemnosti ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu a na jakou adresu. Pokyn účastníka řízení, resp. jím

zmocněného zástupce v tomto směru, pak bude třeba ze strany správního orgánu prvního stupně při doručování písemností v plném rozsahu respektovat.

Schválení typové Smlouvy o obchodním zastoupení dle § 3 odst. 4 zákona č. 63/1991 Sb.

50. Účastník řízení v rozkladu, stejně jako v průběhu správního řízení vedeného na prvním stupni, namítl, že smlouvy, jež obsahují dohody, které jsou napadeným rozhodnutím označené za dohody narušující soutěž, byly již dříve oznámeny ministerstvu, které je schválilo.

51. Správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí k této námitce účastníka uvedl, že po jejím prověření zjistil, že Úřad, ani jeho právní předchůdce, v minulosti neschvaloval žádnou smlouvu ve smyslu § 3 odst. 5 zákona č. 63/1991 Sb., resp. nerozhodoval na základě návrhu na určení ve smyslu § 7 zákona (ve znění před novelou provedenou zákonem č. 340/2004 Sb.), zda určitá dohoda podléhá zákazu podle § 3 až § 6 zákona, a že ani účastník nepředložil v rámci správního řízení důkaz prokazující tuto skutečnost.

52. V rámci řízení o rozkladu si správní orgán prvního stupně vyžádal od dřívějšího právního zástupce účastníka řízení dokumenty, týkající se projednávání dealerských smluv s ministerstvem v roce 1995. Do správního spisu tak byly doplněny kopie zápisu z jednání s importérem vozů BMW – AuTec spol. s r.o. (právní předchůdce účastníka), konaném na ministerstvu dne 25. 7. 1995, a kopie dopisu právního zástupce společnosti AuTec spol. s r.o., JUDr. Oldřicha Chudoby, ze dne 8. 9. 1995, adresovaného ministerstvu, konkrétně ing. Miloslavu Rouskovi. Další dokumenty neměl tento právní zástupce podle svého vyjádření k dispozici.

53. Obsahem zápisu z jednání ze dne 25. 7. 1995, jehož se účastnil za společnost AuTec spol. s r.o. právní zástupce JUDr. Oldřich Chudoba a za ministerstvo Ing. Miloslav Rousek a Ing. Hana Drdlíčková, jsou připomínky ministerstva k „dealerské smlouvě“. Podle zápisu ministerstvo konkrétně doporučilo smlouvu v tam specifikovaných částech přeformulovat tak, aby byl odstraněn rozpor s § 3 odst. 2 písm. c) zákona č. 63/1991 Sb., neboť rozdělení trhu na tzv. „smluvní oblasti“ uvedený zákon nepřipouští. Podle zápisu byl právní zástupce společnosti rovněž ministerstvem upozorněn, že formulace části 3. – 3.1 smlouvy o dealerské činnosti omezuje prodej konkurenčních výrobků, což zákon nepřipouští. Ministerstvo proto společnosti doporučilo přeformulovat tuto část vhodnějším způsobem, a to *podle konkrétně konzultovaného případu*. Podle zápisu bylo rovněž dohodnuto, že smlouva bude na základě vzájemně konzultovaných připomínek v uvedených pasážích přepracována, že návrh nového znění bude předán ministerstvu k vyjádření do 11. 9. 1995 „s tím, že navrhované úpravy smlouvy budou následně realizovány v příslušné dealerské síti“.

54. Dopis právního zástupce společnosti AuTec spol. s r.o. ze dne 8. 9. 1995, jenž byl v kopii též doložen do správního spisu, odkazuje na shora uvedené jednání na ministerstvu a obsahuje návrh změn znění vybraných ustanovení smlouvy o obchodním zastoupení. Jak jsem ze správního spisu ověřil, v tomto dopise navrhované znění vybraných ustanovení Smlouvy o obchodním zastoupení se ztotožňuje se zněním jednotlivých ustanovení Smluv, které byly předmětem posouzení v rámci tohoto správního řízení. Závěrem dopisu právní zástupce uvedl: „Dle naší předběžné dohody budou v krátké době tyto aktuální změny zapracovány do nového znění smlouvy tak, aby tvořily konečné znění smluv o obchodním zastoupení, které budou se všemi obchodními zástupci AuTec, spol. s r.o.

uzavírány v termínu do konce roku 1995. Po zpracování konečného znění, které bude odsouhlaseno všemi smluvními stranami, Vám v jednom vzorovém vyhotovení tuto smlouvu zašleme na vědomí“.

55. Jak jsem dále ověřil, na kopii dopisu ze dne 8. 9. 1995 není vyznačeno datum doručení ministerstvu; účastník řízení, ani jeho dřívější právní zástupce nepředložili žádný doklad o tom, že uvedený dopis byl ministerstvu skutečně doručen, resp. doručován. Ve správním spise rovněž chybí informace, zda a jakým způsobem bylo na uvedenou korespondenci ze strany ministerstva reagováno.

56. Při hodnocení důvodnosti této námitky je třeba vyjít z právní úpravy tzv. schvalování dohod narušujících soutěž, jež byla platná a účinná v roce 1995. Podle § 3 odst. 4 zákona č. 63/1991 Sb. se zákaz dohod dle § 3 odst. 1 nevztahoval na dohody, jejichž předmětem bylo
    a) jednotné používání obchodních, dodavatelských nebo platebních podmínek, s výjimkou dohod o cenách či jejich složkách,
    b) racionalizace hospodářské činnosti, zejména její specializací, pokud nevede k podstatnému omezení soutěže na trhu, a
    c) podíl na zásobování trhu daného zbožní menší než 5 % celostátního trhu nebo menší než 30 % místního trhu, jehož zásobování se účastníci dohody pravidelně účastní.

    Podle § 3 odst. 5 zákona č. 63/1991 Sb. vyžadovaly dohody uvedené v odstavci 4 ke své účinnosti schválení ministerstvem. V žádosti byly soutěžitelé povinni uvést důvody pro schválení a přiložit návrh dohody. Ministerstvo mohlo schválení odepřít, byly-li dány skutečnosti, které by odůvodňovaly odepření udělení výjimky podle § 5 odst. 3. Schválení přitom platilo za udělené, jestliže ministerstvo do dvou měsíců ode dne, kdy mu byla dohoda doručena, nesdělilo (účastníkovi takového řízení) písemně, že s dohodou nesouhlasí.

57. Ust. § 3 odst. 4 zákona č. 63/1991 Sb. tedy obsahovalo zákonnou výjimku ze zákazu pro určité druhy dohod narušujících soutěž, která však byla relativizována povinností účastníků takové dohody požádat o její schválení ze strany ministerstva. Bez jejího schválení podle odstavce 5 totiž dohoda narušující soutěž, na kterou se vztahovala výjimka podle odstavce 4, byla sice platná, avšak nenabyla účinnosti. Zákon rovněž předpokládal dva druhy schválení ze strany ministerstva: schválení explicitní, kdy toto schválení bylo materializováno ve formě správního rozhodnutí nebo jiné písemnosti ministerstva, a schválení mlčky, v důsledku nastoupení nevyvratitelné domněnky udělení souhlasu po uplynutí dvou měsíců ode dne doručení dohody a návrhu na její schválení.

58. Námitku účastníka považuji za zcela zásadní. Jakkoli měl institut schválení dohody důsledky primárně v oblasti soukromého práva, neboť byl předpokladem účinnosti takové smlouvy, nelze přehlížet jeho veřejnoprávní konsekvence. Pokud by v řízení bylo prokázáno, že Úřad, resp. jeho předchůdce dohody, které jsou předmětem tohoto správního řízení, popř. některé z nich, schválil (viz dále), vylučovala by taková skutečnost možnost sankcionovat účastníka řízení za uzavření nebo implementaci takových dohod ve věcném a časovém rozsahu, na které se schválení vztahovalo. Schválení dohod narušujících soutěž, na něž se vztahovala zákonná výjimka podle § 3 odst. 4 zákona č. 63/1991 Sb., postupem podle § 3 odst. 5 téhož zákona, totiž mj. znamenala autoritativní potvrzení *ex lege* vynětí ze zákonného zákazu ze strany soutěžního úřadu. Připuštění možnosti soutěžního úřadu právně napadnout dohody, které byly dříve schváleny, aniž by taková možnost nebyla zdůvodněna zvláštními okolnostmi, např. zásadní změnou

podmínek na trhu, v důsledku nichž by na tyto dohody již nemohlo být zákonné vynětí ze zákazu vztaženo, by znamenala zásah do právní jistoty účastníků řízení a byla by v rozporu s účelem institutu schvalování dohod narušujících soutěž tak, jak jej upravovala předchozí právní úprava soutěžního práva v České republice.

59. V řízení o rozkladu zajištěné listiny (kopie zápisu z jednání na ministerstvu a kopie dopisu ze dne 8. 9. 1995) podle mého přesvědčení samy o sobě a bez dalšího neprokazují, že ministerstvo v minulosti posuzovalo žádost o schválení dohod obsažených ve Smlouvách o obchodním zastoupení, jež jsou předmětem tohoto správního řízení. Z podkladů, jež jsou k dispozici, však lze dovodit, že v předmětném období skutečně probíhala jednání mezi ministerstvem a právním předchůdcem účastníka řízení, v rámci nichž ministerstvo připomínkovalo vzorové smlouvy. Celá řada otázek, které jsou pro posouzení důvodnosti námitky relevantní, však nelze ze shromážděných podkladů dovodit. Ze zápisu o jednání nelze např. ověřit, zda projednávané smlouvy byly skutečně shodné se Smlouvami o obchodním zastoupení. Tuto skutečnost nelze dovodit ani z druhé předložené listiny, dopisu ze dne 8. 9. 1995, a to ačkoli tam uvedené formulace navrhovaných změn ustanovení smluv by odpovídaly znění smluv řešených v tomto správním řízení, neboť u tohoto dokumentu nelze z pouhé kopie ověřit ani to, zda byl ministerstvu doručen, ani jeho autenticitu. V první řadě však shromážděné podklady pro rozhodnutí nedovolují přijmout autoritativní stanovisko k otázce, zda vůbec bylo ze strany právního předchůdce účastníka řízení požádáno o schválení dohod narušujících soutěž ve smyslu § 3 odst. 4 zákona č. 63/1991 Sb., nebo zda se o znění předložených smluv pouze jednalo. Od vyřešení této otázky se pak může rovněž odvíjet závěr, zda v případě absence formálního schválení nedošlo ke schválení dohody ze strany ministerstva uplatněním fikce obsažené v § 3 odst. 5 in fine zákona č. 63/1991 Sb.

60. Je tedy zřejmé, že vypořádání se s předmětnou námitkou ze strany správního orgánu prvního stupně nebylo korektní. Vzhledem k tomu, že dokumenty zajištěné v řízení o rozkladu nasvědčují, že ke schválení dohod, jež jsou předmětem tohoto správního řízení, mohlo v roce 1995 dojít, byť fikcí, avšak na straně druhé tuto skutečnost spolehlivě neprokazují, bude třeba k vyřešení této otázky shromáždit další relevantní podklady. Vzhledem k rozsahu potřebného doplnění podkladů nebylo možné toto provést v řízení o rozkladu, a proto jej provede správní orgán prvního stupně v rámci nového projednání věci. V případě, že žádost o schválení smlouvy nelze dohledat, např. proto, že došlo v souladu s právními předpisy k její skartaci, resp. ke skartaci celého souvisejícího spisu, je třeba skutkový stav zjistit jiným způsobem. V této souvislosti se nabízí provedení výslechu bývalých zaměstnanců ministerstva, kteří byli přítomni na jednání konaném dne 25. 7. 1995, či právního zástupce předchůdce účastníka JUDr. Oldřicha Chudoby. Na základě jejich svědectví, popř. na základě dalších provedených důkazů, pak bude třeba ověřit, zda právní předchůdce účastníka v roce 1995 skutečně ministerstvu předmětnou žádost o schválení Smlouvy o obchodním zastoupení doručil, a v případě, že tomu tak bylo, zda ministerstvo tuto typovou smlouvu výslovně schválilo či naopak její schválení zamítlo, popř. zda nastala fikce schválení dohody ve smyslu § 3 odst. 5 zákona č. 63/1991 Sb. Závěry doplněného dokazování se pak musí odrazit v právním hodnocení případu, přičemž při tomto právním hodnocení je správní orgán prvního stupně vázán shora uvedeným právním názorem (§ 59 odst. 3 ve spojení s § 61 odst. 3 správního řádu).

Relevantní trh

61. Přestože jsem dospěl k závěru rozkladem napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání z důvodu porušení základních procesních práv účastníka a nezbytnosti doplnit dokazování ve shora uvedeném smyslu, přezkoumal jsem k námitkám účastníka některé další části napadeného rozhodnutí. Takový postup považuji za souladný se zásadami dvojinstančnosti i hospodárnosti řízení, neboť umožňuje účastníkovi řízení i správnímu orgánu prvního stupně seznat právní názor orgánu rozhodujícího o rozkladu na vyřešení některých dalších otázek v první instanci a ohledně nutnosti toto řešení v rámci nového projednání přehodnotit.

62. Nejprve jsem se zabýval vymezením relevantních trhů a stanovením podílů účastníka na nich tak, jak bylo provedeno v napadeném rozhodnutí. V postupu správního orgánu prvního stupně jsem přitom shledal některá pochybení.

63. Správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí deklaroval, že účastník porušil § 3 odst. 1 zákona tím, že uzavíral a plnil ve výrokových částech I. a II. specifikované zakázané a neplatné dohody, čímž narušil hospodářskou soutěž na jím definovaných relevantních trzích. Jednalo se konkrétně o:
    - trh prodeje nových motorových vozidel třídy malých vozů,
    - trh prodeje nových motorových vozidel střední třídy,
    - trh prodeje nových motorových vozidel vyšší střední třídy,
    - trh prodeje nových motorových vozidel luxusní třídy,
    - trh prodeje nových motorových vozidel víceúčelových a sportovních,
    - trh originálních náhradních dílů pro vozidla značky BMW a MINI a
    - trh originálních náhradních dílů pro motocykly značky BMW.

64. Správní orgán prvního stupně zcela správně před tím, než přijal sankční rozhodnutí, posuzoval, zda předmětné dohody nejsou vyjmuty za zákazu na základě aplikace blokové či zákonné výjimky. Posuzoval tedy, zda se na tyto dohody či jejich část nevztahuje obecné vynětí na základě vyhlášky č. 204/2001 Sb., o povolení obecné výjimky ze zákazu dohod narušujících soutěž pro určité druhy dohod o distribuci a servisu motorových vozidel, resp. na základě vyhlášky Úřadu č. 31/2003 Sb., která s účinností od 1. 7. 2003 uvedenou vyhlášku nahradila, popř. zda se nejedná o dohody zanedbatelného významu, které by byly ze zákazu vyňaty na základě aplikace pravidla *de minimis* (§ 6 zákona). Posouzení, zda předmětné dohody lze subsumovat pod tato vynětí, je pak možno učinit pouze na základě správné a korektní definice relevantního trhu, neboť obě vynětí se aplikují pouze v případě, nedosahuje-li tržní podíl smluvních stran stanovené výše (§ 8 písm. a/ vyhlášky č. 204/2001 Sb., § 3 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 31/2003 Sb., § 6 odst. 1 písm. b/ zákona). To pak neplatí v případě dohody o určení cen pro další prodej, která je *de lega lata* považována za *per se* zakázanou dohodu, která nemůže těžit výhod plynoucích z blokové nebo zákonné výjimky (srov.§ 7 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 204/2001 Sb., § 4 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 31/2003 Sb., § 6 odst. 2 písm. b/ zákona).

65. Relevantní trh je definován v § 2 odst. 2 zákona jako trh zboží, které je z hlediska své charakteristiky, ceny a zamýšleného použití shodné, porovnatelné nebo vzájemně zastupitelné, a to na území, na němž jsou soutěžní podmínky dostatečně homogenní a zřetelně odlišitelné od sousedících území. Shodnost, porovnatelnost a zastupitelnost zboží, tedy věcné vymezení relevantního trhu, pak třeba posuzovat prvotně z pohledu

spotřebitele, resp. ze schopnosti zboží uspokojit stejnou potřebu (k čemuž slouží analýza poptávkové substituce), když přihlédnout je třeba rovněž ke schopnosti výrobců jiného zboží přenést svou produkci, resp. dodávky, na druh zboží uspokojující stejnou potřebu (k čemuž slouží analýza nabídkové substituce). Rozhodující je přitom právě reaktivní zastupitelnost, v jejímž důsledku se mohou zastupitelnými (a tedy součástí jednoho věcně vymezeného relevantního trhu) stát též výrobky, které vykazují technické a funkční odlišnosti, a to třeba i zásadní, jsou-li schopny uspokojit stejné potřeby konečných spotřebitelů.

66. Smlouvy o obchodním zastoupení se týkaly podmínek, za nichž byla prodávána nová osobní motorová vozidla značky BMW a MINI, motocykly značky BMW, náhradní díly pro uvedené vozy a motocykly a za nichž byly poskytovány servisní práce. Ohledně vymezení pojmů motorové vozidlo, osobní motorové vozidlo, náhradních dílů, originálních náhradních dílů a kvalitativně rovnocenných náhradních dílů přihlédl správní orgán prvního stupně k definicím obsaženým ve vyhlášce č. 31/2003 Sb. Osobním motorovým vozidlem se tu např. rozumí motorové vozidlo určené pouze pro přepravu sedících osob a jejich zavazadel, které má nejvýše devět míst k sezení, včetně místa řidiče.

67. Jakkoli se ztotožňuji se závěrem správního orgánu prvního stupně (opřeným ostatně o rozhodovací praxi Evropské komise), že všechna motorová vozidla bez ohledu na velikost, cenu a způsob užití netvoří jeden relevantní trh, nemohl jsem přehlédnout pochybení správního orgánu při dalším členění sektoru na relevantní trhy, resp. při zdůvodnění, proč bylo k takovému členění přistoupeno. Konkrétní vymezení relevantních trhů v rozhodnutí soutěžního úřadu, kde právní kvalifikace určitého jednání do značné míry odvisí právě na správnosti vymezení relevantního trhu a stanovení tržních podílů na něm, nemůže být odůvodněno pouze obecným konstatováním, že je výsledkem „obvyklého“ členění na základě několika objektivních kritérií používaného mj. profesními asociacemi v oblasti automobilového průmyslu, aniž by soutěžní úřad zároveň dostatečně přesvědčivě nedoložil, že takové členění je vhodné i pro soutěžní analýzu případu zakázané dohody narušující soutěž. Jak opakovaně uvádím ve svých rozhodnutích (srov. např. odstavec 28 rozhodnutí R 59/2004 ze dne 3. 2. 2006 ve věci *ŠKODA AUTO*), vhodnost členění relevantních trhů provedeného dle kategorizace založené primárně na technických kritériích musí být v rámci soutěžní analýzy relevantního trhu verifikována analýzou reaktivní zastupitelnosti, tedy zastupitelnosti z pohledu spotřebitele. Takové posouzení však v napadeném rozhodnutí chybí, stejně jako bližší definice vymezených relevantních trhů, neboť z odůvodnění rozhodnutí nelze zjistit, které konkrétní modely konkurenčních značek jsou do konkrétního relevantního trhu zařazeny. Z těchto důvodů shledávám napadené rozhodnutí v části týkající se věcného vymezení relevantních trhů prodeje osobních motorových vozidel nepřezkoumatelné, neboť nelze ověřit jakými úvahami byl správní orgán prvního stupně při definici relevantních trhů veden a zda má přijatý závěr v těchto úvahách a shromážděných podkladech oporu.

68. Správnost postupu správního orgánu prvního stupně při stanovení podílu účastníka řízení na relevantním trhu, a tedy i správnost závěru o nemožnosti aplikovat na některé z posuzovaných dohod vynětí ze zákonného zákazu podle blokové výjimky či pravidla *de minimis*, se pak bude nutně odvíjet od toho, zda provedené vymezení relevantních trhů obstojí i v novém projednání.

69. Co se týče věcného vymezení trhu originálních náhradních dílů pro vozidla značky BMW a MINI a trhu originálních náhradních dílů pro motocykly značky BMW, přihlédl správní

orgán prvního stupně k definicím náhradního dílu, originálního náhradního dílu a kvalitativně rovnocenného náhradního dílu uvedeným v § 2 odst. 1 písm. q) a r) vyhlášky č. 31/2003 Sb. Z definice originálního náhradního dílu přitom vyplývá, že se nejedná o náhradní díly vyrobené pouze výrobcem motorového vozidla, nýbrž o jakékoli náhradní díly stejné kvality jako díly použité či používané pro montáž nového vozidla a vyrobené či vyráběné podle specifikací a výrobních požadavků stanovených výrobcem motorového vozidla pro výrobu dílů nebo náhradních dílů daného motorového vozidla, přičemž originálními se rozumí i náhradní díly, které jsou vyráběny na stejném výrobním zařízení jako tyto díly. Trh originálních náhradních dílů značky BMW tak není tvořen toliko originálními náhradními díly vyrobenými přímo výrobcem motorových vozidel, tj. společností BMW AG, nýbrž i ostatními náhradními díly stejné kvality či vyrobenými na stejném výrobním zařízení. Vymezil-li správní orgán prvního stupně jako relevantní trh trh originálních náhradních dílů BMW, přičemž zde vycházel toliko z objemu výroby právě společnosti BMW AG, pak postupoval nikoli v souladu s jím uvedenou definicí originálního náhradního dílu. Tento nesprávný postup se pak nepochybně promítl do výpočtu podílu účastníka řízení na trhu originálních náhradních dílů BMW. Pochybení správního orgánu prvního stupně shledávám přitom zejména ve skutečnosti, že se v napadeném rozhodnutí nezabýval problematikou poptávkové a nabídkové substituce originálních náhradních dílu značky BMW ať již vyrobených společností BMW AG, či jakoukoli jinou k tomu oprávněnou osobou, resp. osobou vyrábějící náhradní díly stejné kvality jako samotný výrobce. Uzavírám proto, že soutěžní analýza trhu z tohoto pohledu v napadeném rozhodnutí zcela chybí. Za dostatečnou přitom v tomto ohledu nepovažuji myšlenkovou úvahu uvedenou na straně 13 napadeného rozhodnutí, neb ta je zaměřena toliko na odlišení originálních a neoriginálních náhradních dílů z hlediska ceny.

Další námitky účastníka

70. Za nedůvodnou považuji námitku účastníka řízení, podle níž smlouvy o obchodním zastoupení, uzavírané v polovině devadesátých let na dobu jednoho roku, nebyly mezi ním a obchodními zástupci prodlužovány. Z podkladů, jež jsou založeny ve správním spise, totiž lze zjistit, že účastník sice uzavíral se svými obchodními partnery každoročně pouze dokument označený jako příloha, podle článku 2 tohoto dokumentu se však smluvní strany dohodly na prodloužení smlouvy o obchodním zastoupení vždy o jeden rok. Doba, na níž byly smlouvy o obchodním zastoupení uzavřeny, tedy byla prodlužována prostřednictvím oboustranně podepsaných dodatků, jakkoli tyto dodatky byly nestandardně označeny jako přílohy. Na podporu tohoto závěru lze pak uvést skutečnost, že účastník řízení v průběhu správního řízení ani v rozkladu nezpochybňoval, že by ustanovení, která jsou mu v napadeném rozhodnutí vytýkána, v právních vztazích se svými obchodními zástupci uplatňoval, a pouze zpochybňoval jejich právní kvalifikaci ze strany správního orgánu prvního stupně.

71. Relevantní není ani související námitka účastníka řízení, podle níž Úřad nemá právo vykládat obsah Smluv o obchodním zastoupení a je oprávněn posuzovat toliko konkrétní jednání konkrétních subjektů, když jediným orgánem oprávněným k výkladu uvedených smluv je nezávislý soud. Jsem přesvědčen, že uvedená námitka vychází z nesprávného pochopení vztahu pojmu dohoda narušující soutěž a pojmu smlouva v občanskoprávním slova smyslu. Podle § 3 odst. 1 zákona (stejně jako podle § 3 odst. 1 zákona č. 63/1991 Sb.), jsou zakázanými a neplatnými dohody mezi soutěžiteli, které vedou nebo mohou vést k narušení soutěže. Správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí podle mého zjištění správně rozlišoval mezi pojmy smlouva a dohoda, kdy smlouva zakládající

soukromoprávní vztah mezi smluvními stranami může obsahovat dohody narušující soutěž ve smyslu § 3 odst. 1 zákona, které porušují veřejnoprávní zájem chráněný zákonem. Rovněž posouzení případných negativních účinků na hospodářskou soutěž se vztahovalo výhradně k jednotlivým ustanovením smluv, které naplňovaly znaky dohod ve smyslu soutěžního práva, a u nichž správní orgán prvního stupně shledal, že se jedná o zakázané a neplatné dohody s negativním účinkem na trh. Tento postup považuji za jedině správný. Působnost Úřadu se totiž vztahuje pouze na posuzování dohod; to však nic nemění na skutečnosti, že jejich skutečný obsah či účinky je v některých případech nutno dovozovat nejen z dalších okolností případu (např. faktické situace na trhu), ale též z ostatních ustanovení smluv. V tomto rozsahu pak je Úřad při výkonu své působnosti oprávněn přihlédnout i k dalšímu obsahu smluvních dokumentů, a pokud tak činí, nenahrazuje ani si neosobuje oprávnění nezávislého soudu. Dále je třeba zdůraznit, že § 3 odst. 1 zákona je vystaven na principu zákazu dohod mezi soutěžiteli, které mohou byť jen potenciálně narušit hospodářskou soutěž; v takovém případě není třeba, aby soutěžní úřad vyčkával naplnění takové dohody jejími účastníky v praxi, resp. nastoupení negativních účinků takové dohody v praxi, když v rozporu se zákonem je již samotné uzavření takové dohody. I toto uzavření zakázané dohody, zvláště, děje-li se takto transparentním způsobem (tj. je-li dohoda součástí písemné smlouvy), pak lze považovat za konkrétní jednání, které jediné, podle názoru účastníka řízení, může soutěžní úřad posuzovat.

72. Z povahy věci nelze přisvědčit ani námitce účastníka řízení, že podmínky Smluv o obchodním zastoupení nemohou ovlivnit prodej motorových vozidel, resp. poskytování servisních služeb konečnému zákazníkovi. Bez ohledu na správnost posouzení protisoutěžního charakteru jednotlivých dohod, resp. (ne)splnění podmínek pro vynětí ze zákonného zákazu, považuji za nezpochybnitelné, že dohody, jimiž se stanoví podmínky pro výkon dealerské činnosti, se přímo promítají do podmínek uskutečňování této dealerské činnosti, tedy podmínek prodeje a poskytování služeb konečným zákazníkům. Zcela zřejmé je to u dohod o určení cen pro další prodej, kde dohoda o nepřímém určení ceny pro prodej konečnému zákazníkovi, resp. pro určení její části, aktuálně nebo potenciálně omezuje možnost konečného zákazníka získat požadované zboží nebo služby za nižší ceny, neboť tato možnost výrazně klesá v případě distribučních systémů, v nichž je svoboda cenotvorby obchodníků omezena stanovením ceny, resp. její části ze strany dodavatele. I v případě dalších omezení uzavíraných bilaterálně mezi dodavatelem a distributorem dochází k jejich promítnutí do podmínek prodeje konečným zákazníkům: povinnost dodržovat určité standardy při prodeji a poskytování servisu na straně jedné zvyšuje komfort a bezpečnost konečných zákazníků, na straně druhé zvyšuje náklady na prodej zboží či poskytování služby, a tím s největší pravděpodobností vede k celkovému zvýšení cen pro konečného zákazníka.

73. Další námitky, zpochybňující skutková zjištění a právní hodnocení jednotlivých dohod, není možné ani účelné v tomto rozhodnutí jednotlivě vypořádávat, neboť jejich relevance se bude odvíjet od vyřešení shora uvedených zásadních otázek ohledně existence dřívějšího souhlasu soutěžního úřadu, resp. jeho předchůdce, a správnosti vymezení relevantních trhů. To však neznamená, že by se správní orgán prvního stupně neměl jednotlivými námitkami obsaženými v rozkladu pečlivě zabývat a nové projednání využít jako možnost opětovného ověření správnosti jeho zjištění a provedené právní kvalifikace. Přitom by správní orgán prvního stupně měl více zohlednit specifika odvětví distribuce nových motorových vozidel a poskytování servisu na tato vozidla, které ostatně vedly k přijímání zvláštních úprav právního hodnocení těchto vztahů jak na úrovni

komunitárního práva, tak na úrovni vnitrostátního práva (blokové výjimky), a které vedou k vynětí ze zákonného zákazu u jinak (tj. v jiných odvětvích) zakázaných dohod. I zevrubné přezkoumání relevantní části odůvodnění napadeného rozhodnutí (zejména str. 21 až 28) mne vede k závěru, že hodnocení skutečné povahy jednotlivých závazků obsažených ve Smlouvách o obchodním zastoupení nebylo provedeno dostatečně konkrétně a mnohdy setrvalo na obecných konstatováních, resp. zopakování generálních principů, aniž by v celkové soutěžní analýze byla zhodnocena specifika distribuce motorových vozidel. Při právní kvalifikaci předmětných dohod pro dobu před účinností zákona a předmětných blokových výjimek vydaných Úřadem se pak jako vhodné jeví přihlédnout též k pravidlům obsaženým v komunitárním právu, konkrétně v příslušné blokové výjimce [Nařízení Komise (ES) č. 1475/95 ze dne 28. června 1995 o použití čl. 85 odst. 3 Smlouvy na určité kategorie dohod o prodeji a servisu motorových vozidel a Nařízení Komise (ES) č. 1400/2002 ze dne 31. 7. 2002 o použití čl. 81 odst. 3 Smlouvy na kategorie vertikálních dohod a jednání ve vzájemné shodě v odvětví motorových vozidel].

VII. Závěr

74. Na základě návrhu rozkladové komise ustavené dle § 61 odst. 2 správního řádu a po přezkoumání napadeného rozhodnutí, jakož i jemu předcházejícího správního řízení v celém rozsahu i nad rámec uplatněných námitek, jsem ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí trpí takovými vadami, které nelze odstranit v rozhodnutí o rozkladu. Vzhledem k tomu, že se tyto výhrady týkají porušení procesních práv účastníka řízení, zrušil jsem všechny výrokové části napadeného rozhodnutí, proti kterým byl podán rozklad, tj. včetně výrokových částí, jimiž byl uložen zákaz protisoutěžního jednání do budoucna a pokuta. Zrušil jsem tedy výrokové části I., II., III. a V napadeného rozhodnutí a věc v tomto rozsahu vracím správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu projednání (§ 59 odst. 2 ve spojení s § 61 odst. 3 správního řádu).

75. V novém řízení je pak správní orgán prvního stupně vázán právními názory vyjádřenými v tomto rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně při novém projednání věci zohlední i ostatní námitky účastníka řízení v tomto rozhodnutí neřešené, a zjistí-li jejich důvodnost, případné nedostatky, nepřesnosti či nesprávnosti v novém rozhodnutí odstraní.

76. Pokud jde o výrokovou část IV. napadeného rozhodnutí, kterou bylo zastaveno správní řízení vedené s účastníkem řízení v rozsahu, v němž se jednalo o možné porušení § 3 odst. 1 zákona uzavřením zakázaných dohod obsažených v čl. 1.3. a 2.1. Smluv o obchodním zastoupení a v čl. III odst. 1 až 2, 4 až 7, VII odst. 2 až 4, IX odst. 2, 3, 10 a XII odst. 2, 3, 5 až 9 Smluv o dealerské činnosti, resp. v čl. III odst. 1, 2, 4 až 7, VI odst. 2 až 4, VIII odst. 1, 2, 8 a XI odst. 2, 3, 5 až 9 Smlouvy o dealerské činnosti uzavřené s obchodní firmou Jaroslav Hos – Autoopravna, pak tato část výroku nebyla účastníkem řízení rozkladem napadena. Napadené rozhodnutí nabylo v této části právní moci uplynutím 15 dnů od jeho doručení rozhodnutí účastníku řízení, resp. jeho právnímu zástupci. Proto se toto rozhodnutí přezkumem této části napadeného rozhodnutí nezabývalo.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 61 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

Ing. Martin Pecina, MBA
předseda
Úřadu pro ochranu hospodářské soutěž

Rozhodnutí obdrží:

Mgr. Alan Vitouš, advokát
Dukelských hrdinů 23
170 00 Praha 7

Toto rozhodnutí nabylo právní moci a stalo se vykonatelným dne 3. 7. 2006.